

Ambient de la llar, escola d'amor

Article que tanca la sèrie sobre amor humà on es descriu la família com "una cèl·lula oberta al servei de la societat" i una escola d'amor.

30/09/2016

La família és una cèl·lula oberta al servei de la societat, no és una institució tancada, llunyana i d'àmbit estrictament privat. Com diu el Catecisme de l'Església Catòlica: "La família és la cèl·lula original de la vida social. És la societat natural on

l'home i la dona són cridats a donar-se ells mateixos en l'amor i el do de la vida. L'autoritat, l'estabilitat i la vida de relacions dintre la família constitueixen el fonament de la llibertat, de la seguretat i de la fraternitat a l'interior de la societat. La família és la comunitat on, des de la infantesa, es poden aprendre els valors morals, començar a honorar Déu i a fer un bon ús de la llibertat. La vida de família és la iniciació a la vida en la societat"[1] . D'acord amb això, podem dir que la família és l'àmbit natural de l'amor.

Una família en sortida: donar i rebre

Aquest amor, propi dels cònjuges, és voler que l'altre existeixi i que existeixi bé, no de qualsevol manera: perquè t'estimo cerco el teu bé, la teva felicitat. Amb l'arribada dels fills l'amor entre els esposos augmenta, es multiplica i es manifesta en la

recerca del bé per cada fill, a voler el millor per a ells -en tots els aspectes: físic, emocional, espiritual, etc.-. Però com la família no es tanca en si mateixa, sinó que transcendeix el seu mateix àmbit i s'incardina en la societat -més encara, sense família no hi ha societat-, aquest amor que va començar sent dels esposos i després va desembocar en els fills, està cridat també a ampliar-se: tots mereixen participar de l'amor que irradia de la família, que es manifesta en el desig de bé.

Per assolir que l'amor creixi, cada família ha de procurar eixamplar la capacitat de donar i de rebre. De vegades, es dóna una tendència a dividir la profunda unitat donar-rebre; el resultat és la disgregació de la família, ja que sembla que "... respecte al donar és dels pares; respecte al rebre, és dels fills. I el resultat és un conjunt d'éssers humans minsament units per l'amor

familiar: pares sacrificats, fills més o menys irresponsables ... Els uns i els altres han de donar i rebre.

Primerament, donar, perquè tota persona és un ésser d'aportacions. i després, rebre per més donar, per donar millor"[2]. Com diu Enrique Rojas:" L'amor no és egoista. L'única referència és l'altre. L'amor acaba amb la vida en soledat". Però aquest amor cal concretar-lo. En referència a això el Papa Francesc comenta:

"Mireu que l'amor ... no és l'amor de les telenovel·les. No; és una altra cosa. L'amor cristià té sempre una qualitat: allò concret (...) Jesús mateix, quan parla de l'amor, ens parla de coses concretes: donar de menjar als famolencs, visitar els malalts... ".

El Papa ens suggereix dos criteris. El primer és que l'amor està més en les obres que en les paraules. Jesús mateix ho va dir: no els qui em diuen

"Senyor, Senyor", els qui parlen molt, entraran en el Regne del cel; sinó aquells que compleixen la voluntat de Déu. És la invitació, per tant, a estar en el «concret» complint les obres de Déu. Així, el primer criteri és estimar amb obres, no només amb paraules. El segon és aquest: en l'amor és més important donar que rebre. La persona que estima dóna, dóna vida, dóna coses, dóna temps, es lliura a si mateix a Déu i als altres. En canvi la persona que no estima i que és egoista cerca sempre rebre. Busca sempre tenir avantatge[3].

Actualment, hi ha moltes persones necessitades d'ajuda, per causa de les circumstàncies més diverses: la fam, l'emigració a causa de la guerra, les víctimes d'abusos i violències i del terrorisme, persones damnificades per catàstrofes naturals, d'altres perseguides per la fe, el drama de l'avortament i de l'eutanàsia; l'atur, sobretot dels joves; ancians que

viuen en soledat. Totes aquestes realitats conviuen d'una manera o altra amb nosaltres, en el dia a dia i és allà on cada persona, cada família, està cridada a ser un agent d'ajuda i de canvi a favor dels més necessitats.

Com diu el Concili Vaticà II: "La família ha rebut directament de Déu la missió de ser la cèl·lula primera i vital de la societat. Ha de complir aquesta missió si, per la pietat mútua dels membres i la pregària dirigida a Déu en comú, es presenta com un santuari domèstic de l'Església; si la família sencera pren part en el culte litúrgic de l'Església; si, per fi, la família practica activament l'hospitalitat, promou la justícia i altres obres bones al servei de tots els germans que pateixin necessitat. Entre les diverses obres d'apostolat familiar poden recordar-se les següents: adoptar com a fills nens abandonats, rebre amb gust els forasters, prestar ajuda en el règim

de les escoles, ajudar els joves amb el consell i mitjans econòmics, ajudar els promesos a preparar-se millor per al matrimoni, prestar ajuda a la catequesi, sostenir els cònjuges i famílies que estan en perill material o moral, proveir la gent gran no només d'allò indispensable, sinó procurar els mitjans justos del progrés econòmic"[4].

En aquest Any Jubilar de la Misericòrdia se'ns presenta una nova oportunitat per viure l'amor familiar, i concretar l'amor en els necessitats. L'elenc de les obres de misericòrdia ens ofereix la possibilitat d'obrir-nos, de donar-nos als altres. El Papa Francesc ens crida a redescobrir les obres corporals: donar menjar als famolencs, donar de beure als assedegats, vestir els nus, acollir l'estranger, assistir els malalts, visitar els presos, enterrar els morts. I no oblidar-nos de les espirituals: aconsellar els qui dubten, ensenyar

els ignorants, advertir els pecadors, consolar els afligits, perdonar les ofenses, suportar pacientment les persones molestes, resar a Déu pels vius i els difunts. "La misericòrdia no és bonisme, ni un mer sentimentalisme"; ben al contrari, és manifestació de l'Amor infinit de Déu per cada un i la concreció humana de l'amor cap al proïsme.

És així com la família està cridada a ser "escola de generositat"; és a dir, en la família "s'aprèn que la felicitat personal depèn de la felicitat de l'altre, es descobreix el valor de la trobada i del diàleg, la disponibilitat desinteressada i el servei generós".

"Els nens que veuen a casa com es va cercant sempre el bé comú de la família, i com uns es sacrifiquen per uns altres, estan aprenent un estil de vida basat en l'amor i en la generositat. És una vivència que deixa una empremta inesborrable.

Creixeran sabent que integrar-se en la societat no és només rebre, sinó rebre i aportar”[5].

Donar-se en la mateixa família

Moltes vegades -i cal fer-ho- esguardem realitats llunyanes buscant fer el bé: donem diners, temps, quefer, oblidant potser que en els més pròxims tenim el nostre primordial i més important camp d'acció. No només amb el cònjuge i els fills, sinó amb els pares ja grans, i potser malalts, que requereixen una atenció especial; amb parents necessitats per diferents causes; amb amics propers que requereixen el nostre consell; amb persones conegudes als que veiem i tractem regularment i que precisen temporalment d'una llar, de la presència d'un amic, etc. Per als cònjuges cristians, la primera "perifèria" és la pròpia família, on potser es trobin els més necessitats

del seu do amorós. Després, el món sencer per "ofegar el mal amb abundància de bé"[6], com li agradava dir a sant Josepmaria.

Tornant al cas dels més ancians a les famílies, ells mereixen -igual que els nens- una sol·licitud especial, bé siguin els propis pares o altres familiars propers que pel pas dels anys necessiten atencions particulars. L'esperança de vida és cada vegada més llarga; no s'ha produït, però, un avanç paral·lel en la cura de la gent gran, els quals moltes vegades són considerats una càrrega difícil de suportar, o pitjor encara els qui per determinades circumstàncies es troben en situació de desempament i abandonament. Amb cada un d'ells hem de ser amables, pacients, entregats, oferir-los el nostre temps, el nostre afecte i ajuda en les necessitats, i ensenyar els fills a actuar de la mateixa manera. El dia de demà seran ells els

qui potser hagin de tenir cura dels pares i, si no ho han vist, si no ho han viscut, no sabran o no voldran fer-ho. La família és el lloc on els més febles troben auxili i protecció. Per això, és el millor àmbit per tenir cura de la gent gran. Benet XVI deia: "La qualitat d'una societat, voldria dir d'una civilització, es jutja també per com es tracta la gent gran i pel lloc que se'ls reserva a la vida en comú".

Aquest donar-se als qui estan a prop de cada un, si és per amor, es fa amb l'alegria dels que se saben fills de Déu, destinats a la felicitat que només es troba fent el bé.

C. Oquendo Madriz

.....

[1] *Catecisme de l'Església Catòlica*, 2207.

[2] Oliveros F., *La felicidad en las familias*, Loma Editorial, 1988, Mèxic.

[3] Cfr. Papa Francesc, Homilia a Santa Marta, 09.01.2014.

[4] Decret *Apostolicam Actuositatem* (18 novembre 1965), n. 11.

[5] Lacalle Noriega, M., *La dimensión pública de la familia*. Álvarez de las Astúrias, N. (Ed.), Redescubrir la familia, Palabra, 1995, Madrid.

[6] Sant Josepmaria, *Solc*, n 864.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/ambient-
de-la-llar-escola-damor/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/ambient-de-la-llar-escola-damor/) (07/08/2025)